

BEZ VIZE PADÁME

MARTIN K.

(Tursko, prosinec 2015)

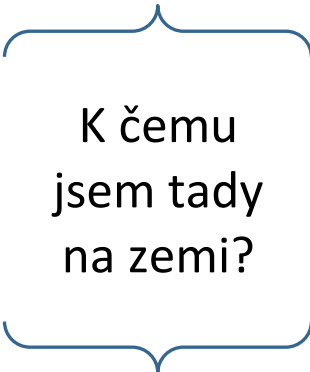
Otče, prosím Tě, abys otevřel naše oči, abychom viděli a abychom skrze to, co uvidíme, obdrželi sílu a moc běžet. Amen.

V dnešním dětském slově a i v písních a slovech, které byly řečeny po něm, se objevuje jeden princip, který je mi velmi blízký. Odpusťte mi, prosím, moje aktuální rozpoložení, které je spojené s koncem roku. Bůh dává určitá období, dává kupříkladu dny. Roman velmi rád hovoří o tom, že Bůh nám dal den jako jednotku a v něm je potřeba něco dělat, něco vykonat, využít ho. Věřím, že týden je taky určitá jednotka, která má svůj rozměr a svůj rytmus, chcete-li. Začátek nového týdne s sebou nese něco nového, týden má v sobě i den odpočínutí. Ale věřím i v roky, protože Boží slovo o nich mluví.

Vždycky, když se blíží konec roku, sejdeme se v naší firmě a řekneme si, co nás čeká, kam jsme došli. Já jsem člověk, který má velmi rád jasný kontext věcí a jasný kontext svého počínání. My tomu v byznysu říkáme vize, mise, taková ta velká slova. 😊 Moji rodinu poslední dny tak trochu otravuji myšlenkami, proč jsme tady na zemi a co je vize nás jako jednotlivců i společně jako rodiny. Víte, já sám potřebuji sílu, abych běžel. Potřebuji mít energii, protože ten běh není sprint, ale dlouhodobý běh. My neběžíme týden. To se běží jinak. Rok, dva. To se běží jinak než deset, dvacet, třicet let. Amen? Běh na dlouhou trať vypadá úplně jinak. A já vím, že abychom mohli běžet a vydržet, abychom mohli běžet dlouhodobě jako ten mladý muž, co tady během dětského slova poskakoval a běhal, potřebujeme mít vizi. Amen? On věděl, proč to dělá, měl nějakou vizi, měl nějaký cíl, on měl nějaké povolání. Něčemu věřil, po něčem toužil, něco viděl.

Rád bych nám všem dal domácí úkol, přijmete-li ho. Abyste využili konce roku, přišli před Boha a ve všech rolích, které máte, si položili základní otázku – jakou máte vlastně vizi. V roli jednotlivce: „Bože, co vlastně vidím, že je mým povoláním? K čemu jsi mě povolal? Jaká je moje vize? Jaká je moje mise?“ Pokud použiji tahle slova. K čemu jsem

tady na zemi? Ne, že bych vás chtěl poučovat, jak to chodí v byznysu, ale možná, zajímá-li vás to, několik drobných definic. Vize firmy třeba bývá o tom, jak vidím svět ve svém okolí, kterého se týká můj byznys, po tom, co vykonám svoji práci. Jak vidím cílový stav, co to má být. A mise je, jak vidím ten svět teď a co s tím chci dělat. Jaký je můj úkol tady na zemi. V mojí rodině, v mojí práci. A tak bych vám chtěl dát domácí úkol. Snad vám to nepřijde moc technické, ale zkuste si to napsat na papír. Zkuste si to naformulovat do jedné, dvou vět. A když se vám povede udělat to pro sebe a budete vědět, k čemu tady na zemi jste a co vlastně vidíte, kam chcete dojít, tak si to zkuste naformulovat v jiné roli, v rodině. Zkuste si jako rodina jeden večer sednout, udělat si nějaký dobrý čaj, něco dobrého k tomu, a zkuste si naformulovat, čemu vlastně věříte, co vidíte, proč tady jste, jaké máte povolání. Co je vaše společná vize. A mimochodem, je úplně jedno, jak jste na tom dnes. Neodvozujte to od toho. Neodvozujte to od svých schopností, od svých momentálních stavů. Ale řekněte si: „Bože, čemu vlastně věřím? Jaká je moje vize? Pro mě, pro moji rodinu.“ Co vidíte, podíváte-li se v čase do dálky? Co tam je? Po čem toužíte? Co by vás potěšilo? O čem byste mohli říct: „Bože, to je to, co mě těší.“ Zkuste se zamyslet, jakou máte vizi i pro tohle shromáždění. K čemu tady jsme? Jaký máme úkol?

K čemu
jsem tady
na zemi?

Snad nic neprozradím, ale moje dcera psala nedávno nějakou písemku, snad z ekologie nebo něčeho takového, a shodou okolností měla odpovídat na otázky o stáří země a podobné věci. A tak se ptala paní učitelky: „Prosím vás, tady jsou otázky o stáří země. Podle které teorie to chcete? Existuje několik teorií, každý se přiklání k nějaké,“ aby naznačila, že to nejsou fakta, že to tak je. Jsou to nějaké teorie, které vlastně každý může vidět jinak. A učitelka říkala: „Nevím, tak třeba podle téhle.“ Kristýnka to pak napsala ve dvou variantách, jestli se nepletu. Potom se s paní učitelkou zapředly do hovoru a učitelka říkala: „Ono to je jedno, nepovažuji za podstatné, jak to historicky bylo. Jestli je to podle jedné teorie nebo podle druhé.“ Kristýnka se ohradila, nevím kolik z toho jí řekla, kolik z toho proběhlo jenom v její hlavě, ale i mě to trošku překvapilo. Ohradila se: „Já to považuji za jednu z nejdůležitějších otázek.“ Pak jsem se jí ptal někde na procházce: „Proč zrovna tohle, Kristýnko, považuješ za jednu z nejdůležitějších otázek? Proč je to pro tebe tak důležité?“ A ona mi říká: „No, tati, vždyť to zásadně ovlivňuje, jestli máme nějaký záměr, anebo jsme tu jen tak. Jestli platí ta teorie, ono se to samo z ničeho

časem', tak nám vlastně nikdo nedal žádný cíl, záměr, úkol, nikdo nám neřekl, jak máme život žít a k čemu je. My jsme jenom vznikli a jsme.“

Co je vaše
společná vize?
A mimochodem,
je úplně jedno,
jak jste na tom
dnes.

Ale víte, nikdo z lidí, pokud není blázen, nedělá věci bez nějakého určení, bez nějakého záměru. I děti, když malují obrázek, ho mají často jako dárek. Má potěšit, třeba. Má něco znázornit. Když něco děláme, chceme, aby to k něčemu sloužilo, má to nějaký záměr. Ta kaza-telna tady má nějaký účel. Všechno, co děláme, má nějaký záměr. A pokud nás Bůh stvořil, tak nás nestvořil jen tak. Někdy po obědě neměl co dělat, tak uplácal Adama s Evou. Ale On měl záměr, On měl myšlenku v tom stvoření. A mimochodem, On nestvořil jenom lidstvo obecné, On stvořil každého jednoho z vás. On stvořil mě. A stvořil mě s nějakým záměrem. Po-

stavil mě zrovna v tomto kontextu časovém, prostorovém, tady do Turska, do 21. století, do tady toho shromáždění. Postavil mě sem s nějakým záměrem, a já bych ho nerad minul. Protože ten záměr může dát smysl mému životu. Dá kontext mému snažení. Dá hodnotu věcem, které jsou okolo mě. Teď to myslím v dobrém, některým věcem dá malou hodnotu. Protože v kontextu cíle a povolání, které mám, ta daná věc má daleko menší hodnotu, než se mi svět snaží namluvit. Vlastnictví různých věcí, to pomine. Budu-li lpět na tom, co mám, snažit se něco získat nebo udržet, tak je to marnost, protože to pomine.

Nechci se nikoho dotknout, ale vzdělání má daleko menší hodnotu, než by se zdálo. Amen? Pokud vzdělání nemá širší kontext a význam, tak je to jedna z marností. Pokud vzdělání je nástroj k naplnění cíle a vize, kterou mám v Kristu, chvála Pánu. Víte, i chození do práce je vlastně otázka. K čemu je dobré? K čemu je dobré vydělávat peníze a chodit do práce? Pokud nemá širší kontext, tak se může po čase stát velmi ubíječjím. Je to povinnost, kterou máme, abychom zaplatili složenky. Jistě, ale nejsme my náhodou Boží synové? Nejsme my náhodou Boží synové, kteří by měli být nad tím, a ne pod tím? Nejsme my náhodou Boží synové, kteří by měli chodit do práce jako součást kontextu svého povolání a své vize? Ne jako nutnost přežití? Není přežití jen malá vize? Já vám chci položit tyto otázky a věřte, že si je pokládám i sám. Typicky teď, na přelomu roku. Byli-li jsme stvořeni, a já pevně věřím, byli jsme stvořeni někým, kdo to má v hlavě srovnané víc než my všichni

dohromady. Amen? Můžete říct amen? Pokud já tvořím věci s nějakým záměrem, tak i Bůh stvořil mě, tohle shromáždění, tenhle čas, s nějakým záměrem. Včetně okolností, nad kterými tak nízce přemýšlíme. Uprchlíci sem, ekonomika tam, politika sem, počasí tam. Bůh je dopustil s nějakým záměrem, který se vymyká a jde nad rámec toho, o čem píšou noviny. A my můžeme lehce podlehnout novinovým článkům a nahlížet na svět pohledem Lidových nebo Hospodářských novin, nebo Allgemeine Zeitung, nebo co čteme.

Nikdo z lidí,
pokud není
blázen, nedělá
věci bez
nějakého určení.

Ale já bych vám chtěl nabídnout pro čas, který nás čeká, abychom využili a našli svou vizi. A zkusili ji zformulovat. Udělejte si čaj, vezměte papír a tužku a zkuste si zformulovat, čemu věříte. Jaká je vize, kterou máte třeba pro svoji rodinu a osobní život. Protože pokud nemáte vizi, tak vám to běhání, co tady ten mladík předvedl, nevydrží. Amen? Mluvili jsme o dívání se na Ježíše. Dovolte mi přečíst dva, tři verše. Nechci vás zdržovat dlouho. Možná začnu v Abakukovi 2. Budu vám to muset přeložit z angličtiny, tentokrát nám kralický překlad nepomůže. Zkusím to slovo od slova přeložit a pak si to přečteme i kralicky. Tady se to bratřím kralickým nepovedlo. Abakuk 2,2: „A Pán Bůh (ve smyslu Jahve), odpověděl mi a řekl: Napiš tu vizi a učíš ji jasnou, napiš ji jasně na ty desky, aby mohl běžet ten, který ji čte.“ A v Kralické bibli máme: „*I odpověděl mi Hospodin, a řekl: Napiš vidění, a to zřetelně na deskách, aby je přeběhl čtenář.*“ Zkusíme v kraličtině třetí verš: „*Protože jistě do jistého času bude vize a směle mluvití bude až do konce a nezklamát, jestliže by pak propodlila, počkej na ni, neboť jistotně dojde, aniž bude meškati.*“ Budiž, tady to docela jde. Ale úvaha, kterou bych chtěl podtrhnout, je, že si nevymýšlím, že potřebujete vizi, abyste mohli běžet. Já jsem si to nevymyslel, já jsem si to přečetl. Tady se píše: „A Bůh řekl: Napiš tu vizi.“ Abyste si nemysleli, že já vás nutím to psát na papír. Odvolávám se na vyšší autoritu, pokud dovolíte. Napiš, tady mají tables (desky), to je asi nějaká starší verze. Aha tablet! ☺☺☺ To nemá být tables, ale tablets. Takže, prosím vás, pokud nemáte tablets, můžete použít papír. V té angličtině to je modernější, než jsem myslel. ☺ Aby ten, který čte, mohl běžet. Já to řeknu jinak: Pokud nečtete vizi, nemůžete běžet. Rozumíte mi? Pokud nečtete vizi, nemůžete běžet.

Někdy, když se mi nedaří... Stává se vám někdy, že se vám nedaří? Že jsou oblasti nebo věci, které víte, jak by měly být, víte, co byste měli dělat, a neděláte to? Jsem snad jediný? Pokud jsem jediný, poučte mě, prosím. Ale já nad tím někdy dumám a říkám si: Myslím, že špatně vidím, že mám špatnou vizi. Nebo nedostatečnou vizi, že nevidím. Kdybych viděl, tak bych běžel. A tak se modlím: „Bože, otevři moje oči, abych lépe viděl, aby ten cíl, aby moje vize mi dala sílu překonávat věci.“ Amen? Aby mi vize dala sílu činit rozhodnutí. Zásadní životní rozhodnutí, která minimálně na první pohled vypadají bolestivě – a věřte mi, ranní vstávání patří ještě k těm menším problémům. Takže Abakuk 2,2. Bratří, napište vizi, abychom podle ní mohli běžet, abyste vy podle ní mohli běžet, a ne podle ní, že nám dá instrukce, ale že nám dá sílu. Amen?

Záměr dá
hodnotu
věcem, které
jsou okolo mě.

Konec konců Přísloví 29,18 říká: „Kde není vize, hyne lid.“ Kde není vize, hyne rodina. – Nebo ne? Kde není vize, hyne shromáždění. – A nebo ne? Kde není vize, hyne brigáda. – A nebo ne? Kde není vize, hyne firma. – A nebo ne? Kde není vize, hyne mládež. – A nebo ne? Kde není vize – dosad'te, co chcete. Pokud nemám vizi a nechápu kontext toho, co dělám, tak to zhyne. To nevydržíme. Kde není vize, chybí sportování, pohyb. Amen? Víte, když někde vidím nějakou míru hynutí, říkám: „Bože, problémů je mnoho, ale ona není vize.“ Proste Boha, aby vám dal vizi. Nemyslím jenom myšlenku, ale abyste viděli. Abyste viděli hotové dílo, ve kterém se potěšíte. Abyste ho viděli ve své mysli. Amen? Bůh je Bůh stvořitel. Amen? Víte, jak Bůh tvoří? Víte, kde začne? V hlavě, v Boží hlavě, v Boží mysli. Bůh danou věc nejdřív vidí, má vizi, a pak ji stvoří. Dejte mi důkaz, ať tady neříkám něco bez veršů. Správně, učiňme člověka podle obrazu našeho, a pak viděl, že to bylo dobré – budiž. Vezměme ještě jinou formu Boha, novozákonní. Ježíš – On nedělal nic, co neviděl dělat svého Otce, ne? To znamená, že Ježíš tady s námi chodil, s námi jako lidmi, a zároveň viděl Otce, jak něco dělá, a vlastně to jenom opakoval. A já se ptám: Vidíte, co dělá Bůh? Co dělá Otec ve vašem životě? Co dělá Otec na téhle zemi? Co teď dělá Bůh, víme to? Víme, co dělá Merkelová, že. Víme, co dělají Syřané – aspoň se nám zdá. Snažíme se pochopit, co dělá Putin. Což je podle mě dost marná snaha. Ale vidíme vůbec a zamýšlíme se nad tím, co dělá Bůh? O co Mu jde? Jaký je Jeho záměr a cíl?

Takže kde není vize, hyne lid. A cítíme-li nějakou míru hynutí nebo upadání, tak věřím, že nemáme jasno ve vizi. A že jsme se nechali ukonejšit okolnostmi do stavu, že si jen tak žijeme. Ze dne na den, ze dne na den. Co děláš? Pracuju. Ted' odpočívám, ted' kopu na zahrádce, ted' jím, ted' umývám nádobí. A jsme schopní jít takhle den po dni, týden po týdnu, měsíc po měsíci. Jako kdybychom neměli žádnou vizi a cíl. Pak někdo mluví o překonávání se, o vítězení – a to je tak cizí. A tak se obrníme: „Pán Bůh mě miluje takového, jaký jsem. Pořád se o něco snažit!“ Amen?

Ale já věřím, že když budeme mít vizi, tak to snažení bude úplně jiné. Ten mladý běžec dnes ráno nevypadal našťavaně nebo otráveně, on měl, jak já tomu říkám, jiskru v oku. Amen? Vy znáte jednu z mých nejoblíbenějších věcí ve stánku, osmý nábytek. Víte, co to je? Co je osmý nábytek ve svatyni svatých? Ano, kotva, správně! Protože ve svatyni svatých je kotva – jsme v Židům v 6. kapitole, mám pocit že 19. nebo 20. verš. Tam se píše, že máme naději, která je hozená jako kotva do svatyně svatých. Já s oblibou kreslím provázek té kotvy, který vede po celé cestě až k měděnému oltáři. Protože chceme-li se vydat po té cestě do svatyně svatých, chceme-li procházet jeden nábytek po druhém a dojít do plnosti, do Boží přítomnosti, nemůžeme to dělat bez vize. Co vlastně děláme, proč to děláme. Amen? Kam vlastně směřuji, kam chci dojít. Z toho čerpám schopnost a sílu činit kroky.

A jak jsem slíbil, že vás nebudu dlouho zdržovat, dovolu mi uzavřít 12. kapitolou Židům. Židům 12,1: „*Protož i my, takový oblak svědků vůkol sebe majíce...*“ Všichni asi znáte Židům 11. kapitolu, říká se jí občas kapitola hrdinů víry, kde jsou vyjmenovaní jednotliví lidé, kteří šli před námi. Tam se píše, že pro to, co viděli – nebudu to ted' číst, přečtete si to – pro to, co viděli. Oni měli nějakou naději, amen? Oni něco viděli, oni někam běželi, a pro tu vizi byli schopni dělat zvláštní věci. Až do míry odkládání svého vlastního života. „*Protož i my, takový oblak svědků vůkol sebe majíce,*“ všechny tyhle lidi kolem nás, „*odvrhouce všeliké břímě i snadně obkličující nás hřích, skrze trpělivost konejme běh uloženého sobě boje.*“ To je ten běh na dlouhou trať, ten se běží skrze trpělivost. Roman by vám mohl vyprávět. Někteří lidé, co to moc neumějí a co o tom ani moc nevědí, Romana velmi lehce předběhnou. Na prvním, možná druhém kilometru. A Roman ví své a běží si trpělivě a nic nedbá na to, že prvních pár stovek metrů či kilometrů ho lidé předbíhají, protože ví, že to je běh na dlouhou trať a zúčtování přijde. A velmi záhy. On tady o tom občas mluvil. Pak přijde x-tý kilometr, kde najednou dojde těm

lidem kyslík, jejich metabolismus pochopí, že to asi není to, co mysleli, a vyhoří. Roman dál nezměněným tempem skrze trpělivost běží svůj běh.

Náš běh je
skrze trpělivost,
každý den,
znova a znova.

To je přirozený běh, pochopitelně. Ale i to je běh, který se běhá skrze trpělivost. Mnozí z nás se umíme takzvaně vybičovat. Duchovně. Na chvíli. Ale to není to, k čemu nás Bůh povolává. Amen? Náš běh je skrze trpělivost, každý den, znova a znova. A tak „*protož i my, takový oblak svědků vůkol majíce, odvrhouce všelike břímě i snadně obkličující nás hřích, skrze trpělivost konejme běh uloženého sobě boje,*“ (oči máme upřené zase tím správným směrem) „*patříce na vůdce a dokonavatele víry Ježíše, kterýž místo předložené sobě*

radosti...“ Židům 12,2: „*dokonavatele víry Ježíše, pro radost, která byla před Ním, strpěl kříž.*“ (Překlad z anglické KJV.) On by ho nemohl strpět, kdyby neměl vizi. Rozumíte mi? Tak se dívejte na Ježíše, dívejme se na Ježíše, který pro radost, kterou viděl, pro cíl, který viděl, strpěl kříž, „*opováživ se hanby, i posadil se na pravici trůnu Božího. A považte, jaký jest ten (myslete na toho), kterýž snášel (nebo vytrpěl) od hříšníků proti sobě taková odmlouvání (jinými slovy uvažujte o Něm, uvažujte o Tom, jenž snášel hříšníků proti sobě taková odmlouvání, nebo protivenství), abyste neustávali, v myslích svých hynouce.*“ Když hyneme ve svých myslích, umdléváme, jsme unaveni, tak je potřeba svůj zrak upřít na kontext našeho života, na povolání, které jde nad rámec běžných denních věcí, a je potřeba se podívat na Toho, který započal naši víru a který také dokončí. Amen? Abychom neustávali, ve smyslu nebyli unaveni. A jestli jste unavení ve své mysli, využijte času, který je před námi, jako určitého času obnovy sil ... a napište si svou vizi. Říká to Abakuk 2,2, já jsem si to nevymyslel. Napište tu vizi na tablety ☺ a zkuste poprosit Boha, aby vám dal sílu běžet. Aby vám dal sílu měnit věci, protože nevím jak vy, ale já mám potřebu změn. Já mám potřebu se posunout dál. Mám potřebu odvrhnout všelike břímě. Kdo z vás tady by potřeboval odvrhnout nějaké břímě? To je les rukou. Dobře, tak zkusím jinak. Kdo by potřeboval odvrhnout tak snadně obkličující nás hřích? Nemáte pocit, že nás hřích nějak snadně obkličuje? Velmi, říká tady Míla. Takže já mám před sebou čas, který bych si chtěl vyhradit na Boha, a nabízím vám tu myšlenku taky. Abyste ho využili a udělali další krok kupředu, abychom měli vizi čerstvou a mohli konat sobě uložený běh s novou silou a novou energií. Bůh vám mocně požehnej.